

Begrundelsen for, at vi føler, den påmindelse er nødvendig, ligger i et brev, man fik meget travlt med at skrive hos nogle gruppeformænd, da Fremskridtspartiet første gang tillod sig at fremsætte forslaget. Dette brev er dateret den 3. februar 1994 og er til formanden for Udvalget for Forretningsordenen, og det er undertegnet af så godt som alle gruppeformænd. Det slutter:

»På denne baggrund skal vi opfordre formanden for Udvalget for Forretningsordenen . . . « - det er altså Folketingets formand - » . . . til at tage initiativ til at arbejde på vedlagte grundlag.«

Det nævnte grundlag er netop at se tingene i et lidt større perspektiv.

Dertil er kun at sige, at det er aldrig sket. Udvalget for Forretningsordenen har aldrig beskæftiget sig med dette emne i de forløbne 4 år, undtagen når det har været tvunget til det, fordi Fremskridtspartiet har fremsat forslaget en gang til. Vi synes, det er flovt, at man ikke kan få løst den opgave. Vi synes, det er flovt, at man ikke har nogen som helst problemer med at smide milliardvis af skatter og afgifter ned over befolkningen og samtidig har en så stor ulyst til at fjerne helt åbenbart urimelige fordele for sig selv. Moral, også politisk moral, handler somme tider om at gå foran og vise et godt eksempel, og det er der altså nogle, der har meget svært ved her i Folketinget.

Hvis man ville leve op til noget af det, man sagde lige før, kunne man jo gøre det ved at starte med at sende et signal ud - og vi skal gerne levere de nødvendige ændringsforslag - og sige: O.k., der er i hvert fald én ting, hele Folketinget umiddelbart og med det samme kan blive enige om, og det er, at pension er noget, man får ved pensionsalderens indtræden. Så kan vi løse de andre opgaver bagefter. Der er jo ingen grund til, at man ikke kan få afviklet et åbenlyst uretfærdigt system, selv om alle er enige, fordi vi skal vente på at blive enige om nogle andre forslag senere hen.

Når forslaget nu kommer op i Udvalget for Forretningsordenen, og Fremskridtspartiet - ikke fordi vi synes, det er urimeligt, men af hensyn til Tingets medlemmer, af hensyn til enigheden - tager delen om ministerpensionen ud af forslaget og kræver det til afstemning igen, vil jeg gerne høre, om det så skal stemmes ned, fordi man ikke kan vedtage det isoleret set. Jeg kan næsten holde talen ved andenbehandlingen fra de forskellige partier, men så må de altså også være klar over, at så er det, de har

sagt ved førstebehandlingen, sådan set kun retorik og har ingen mening.

Jeg er helt enig i det, hr. Nødgaard sagde heroppefra, nemlig at forslaget drejer sig jo ikke om at ramme nogen med nogle rettigheder, de allerede har fået. Det er et forslag, som retter sig mod fremtiden, og derfor kan vi simpelt hen ikke være bekendt, hvis vi ikke kan få løst det problem.

Det varer ikke ret lang tid - nogle dage eller måske en uge - før der med det ene eller det andet flertal bliver vedtaget forslag fra pinsepakken her i Folketinget. De forslag rammer danske pensionister, som næsten ikke har noget at leve af i forvejen, og hvis de bor i egen bolig, bliver deres økonomi forringet ganske kraftigt fremover. De pensionister skal altså se på, at de, der er virkelig velbærgede og sidder og hæver en god hyre her i Folketinget, også kan få ministerpension ved siden af, uanset om de er 30, 40 eller 50 år. Det er en åbenbar urimelighed, som simpelt hen ikke må fortsætte, og jeg vil indtrængende opfordre til, at man begynder at tage det, de gruppeformænd skrev til Folketingets formand i 1994, alvorligt. En af dem, der underskrev brevet, er i dag formand for Udvalget for Forretningsordenen, og måske kan vi dermed få gang i tingene.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil dog lige minde fru Kirsten Jacobsen, som skruer sig højt op i denne sag - og det har hun al ret til, og jeg ved også godt, det er meget populært at gøre det - at jeg har ikke lavet de ordninger, som er gældende i dag, men jeg har selvfølgelig et vist medansvar for, at de ikke er blevet rettet i mellemtiden.

Men det hele skal jo ses i en større sammenhæng, og det er altså således, at når en person påtager sig at være minister, skal vedkommende afgive enhver anden opgave og må ikke engang sidde i bestyrelse eller lignende i noget forhold.

Hvis man, når man ophører med at være minister, er i offentlig tjeneste, får man jo ingen ministerpension, og man har heller ikke så svært ved at komme i job igen, for man mister ikke sit job og sin anciennitet på grund af ministerjobbet. Men hvis man er fra den private sektor, er det, alt efter alder og hvordan omstændighederne omkring ens ophør som minister nu måtte være, altså ikke helt nemt at blive anbragt. Der er masser af stillinger, som den pågældende kunne være meget egnet til, men som